

СЛЕД

щастливия край

Анна Тод

wattpad СЕНЗАЦИЯТА IMAGINATOR 1D

Превод от английски Гергана Дечева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *After Ever Happy*

Copyright © 2015 by Anna Todd

Originally published by Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved

Превод Гергана Дечева

Редактор Сабина Василева

Коректор Сабина Василева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1475-0

щата на Хардин. Вероятно я е напъхал някъде, докато се е опитвал да разчиства стаята. Онази стара кутия за обувки е все още там. Любопитството ми няма спирачка. Вдигам се на пръсти и я свалям. Сядам на пода с кръстосани крака и отварям кутията. Пълна е с листа, много листа, изписани с неговия почерк. Забелязвам, че някои са писани на компютър и са разпечатани. Избирам един такъв и започвам да чета.

Пронизвай душата ми. Разкъсан съм между агонията и надеждата. Не ми казвай, че съм закъснял, че тези скъпоценни чувства са си отишли завинаги. Отново ти предлагам себе си, а със себе си ти давам и едно сърце, което ти принадлежи така, както ти принадлежеше преди осем години и половина, когато го разби. Дори сега ти принадлежи повече. Не ми казвай, че мъжът забравя по-лесно от жената и че любовта му умира по-рано. Не съм обичал никоя друга. Само теб.

Веднага разпознавам думите на Остин. Чета страница след страница, цитат след цитат, лъжа след лъжа. Хващам листата, писани от него.

Петият ден беше и денят, в който върху гърдите ми се стовари огромна тежест – едно постоянно напомняне за това, което бях направил, за това, което най-вероятно вече бях загубил. Този ден трябваше да ѝ се обадя. Дали и тя гледаше снимките ми? Имаше само една и колкото и смешно да звучи, сега ми се искаше да ѝ бях позволил да ми направи повече. Петият ден беше денят, в който за пратих телефона в стената, но успях само да пукна екрана. Това беше денят, в който отчаяно исках да ми се обади. Ако ми се обади, всички ще е наред, казвах си. И двамата щяхме да се извиним един на друг и да се прибера у дома.

Когато прочитам параграфа за втори път, очите ми се пълнят със сълзи. Защо се измъчвам да чета това? Вероятно го е писал отдавна, когато беше в Лондон. Оттогава до днес е променил мнението си. Така е. Това е единственото обяснение. Това тук няма нищо общо с мен, не бива да има нищо общо с мен. Добре съм. Трябва да бъда добре. Приех решението му.

Оставям листа и вземам друг. Последен лист. Обещавам.

На шестия ден се събудих с подути и кървясали очи. Не можех да повярвам, че съм в състояние да се сринна така. Болката в гърди-